SPIONEN FRÅN KRONSTADT

AF

MAX PEMBERTON

ÖFVERSÄTTNING AF GÖTE BJURMAN.

Han var ideel galanteri, ty han mindes de dagar, då han kärlekskrank hade störtat upp till månget vindsrum i det gamla Paris. Då han hade tömt glaset och satt det från sig, började han att tala igen; han stödde sig tungt på sin käpp med guldknappen och stirrade så intensivt på sin lilla väninna att hennes kinder blefvo röda.

— Nå, jaså, ni är mademoiselle, sade han och nickade knipslugt med hufvudet, och ni har fört min gosse till England? Det är för er skull, som han svikit sina vänner och vändt sitt fädernesland ryggen? Ack, min vän, jag borde börja med att gräla på er, ag hade tänkt att gräla på er först, men nu är jag hjälplös, ser ni nog — nå så kom och sätt er här vid min sida och låt oss tala litet med hvarandra.

Han pekade på en låg stol och hon lydde, i det hon nästan satte sig vid hans fötter. Hon hade aldrig någonsin förr träffat en människa som hon kände en så fullkomlig tillit för. Hennes för länge sedan döde fader, mannen med de dammiga böckerna och de entoniga predikningarna, hade endast väckt hennes medlidande. Den förnäme ryssens bleka ansikte, hans blida och vinnande röst och hans vänliga sätt kommo henne att fråga sig själf, hurudant hennes eget lif kunde ha varit, om hon hade haft en sådan man till far.

— Ni är mycket vänlig mot mig, sade hon helt okonstladt, det är länge sedan jag träffade en vän; jag trodde ibland, att jag aldrig mera skulle träffa någon. Jag kan inte kalla Paul min vän, ty han är mera än så. Men nu har han ju låtit mig vara ensam här —

Hon rodnade och teg. Tolma klappade henne uppmuntrande på armen.

— Var inte rädd för att tala till mig, sade han. Jag känner er historia, men den ljuder vacker från dessa ljufva läppar. Ni kallar inte Paul er vän, han är mera än så, ja, om han inte vore det, så skulle jag, min själ, göra honom arflös.

— Jag älskar honom, svarade hon, fattande mod. Hvad han än gör, kan jag inte klandra honom. Han har uppgifvit allt för min skull — huru ondt det skulle göra mig om det inte blef till nytta för honom. Och dock, hur skall en kvinna kunna besvara en sådan fråga? Hvad kan hon veta om en mans styrka och kärlek? Om ni och hans vänner önska, att han skall lämna mig, om ni tror, att det är i hans intresse att göra det, så har jag ingen rätt att stå emellan er och honom. Det skall vara min lycka att veta att han är lycklig.

Tolma vred sig oroligt fram och tillbaka på stolen. Han hade kommit för att taga sin arfvinge ur den fälla som han trodde att han fallit i. Han hade kommit för att öfvertyga Paul om att denna kvinna var en komediantiska, en bedragerska, den engelska regeringens redskap. Då han hade skyndat till London från Paris, hade det synts honom, som om hans uppgift vore den lättaste sak i världen. Han smickrade sig med att ingen man kände kvinnorna bättre än han. Han trodde att han skulle finna sin nevö tillsammans med ett verktyg för Europas spioner, en balettflicka, hustrun till en ruinerad industriidkare eller dylikt. Men detta antagande var tillintegjordt sedan han talat tio ord med henne. — Det är en engelsk dam och hon är ärlig, sade han för sig själf, det blir en vansklig sak.

— I åren två barn, sade han, afbrytande Marians försäkringar. I tron att allting är lek — Rysslands fartyg och härar äro leksaker för är och ändå kunna ni, som gammalt folk, tänka på pängar.

Hon teg lugnt vid denna förebråelse.

— Ja, återtog han mycket allvarsamt. I kunnen tänka på pängar, barn som I ären. Det, som ni har gjort, mademoiselle, är en stor förbrytelse mot mitt land. Om jag inte trodde den historia som Paul har berättat mig, om jag inte sade, att det fanns tillräckliga ursäkter när en kvinna är förbrytaren, så skulle ingenting förmå mig att stanna kvar i detta rum, så mycket som en timme. Men jag är ej som andra. Jag känner männen oc hjag känner kvinnorna, skall jag säga er. För mig äro de som pjäserna på ett schackbräde. Jag har sett så många.

— Ni är ung och lifvet ligger framför er. Jag skall sörja för att det blir ett behagligt lif. Ni skall bo i England och Paul skall komma med mig till Paris. Jag tycker om unga ansikten och jag är ensam på gamla dagar. Om det berodde på mig ensam, så kunde jag ge flera löften för framtiden. Men jag måste sträfva för att Paul skall kunna återvända till sitt land och vända tillbaka med ära. Ni får ej tycka, att jag är hård. Jag talar som en vän till er bägge två och det kan inte bli på annat vis, det är det enda sättet.

Marian satt mycket stilla, blek och tyst. Hon tyckte i detta ögonblick, att både Gud och människor sveko henne, och dock kunde hon ej neka att bringa detta offer.

— Det är för Pauls skull, sade hon bittert gråtande. Om det inte finns någon annan utväg, så låt det bli så, och Gud hjälpe oss bägge två!

Tolma hatade att se en förtviflad kvinna, när han ej kunde borttorka hennes tårar. Den vackra, flickaktiga gestalten, som var så späd och ömklig, förde alla hans ungdomskänslor tillbaka i hans minne. Han lade Marians hufvud mot sitt knä och strök lockarna, i hvilka hennes tårar glänste.

— Mitt barn, sade han mildt, om en gammal man kunde göra ett under, så skulle det göras i dag. Men hvad vill ni, att jag skall göra? Om vi önska, att Pauls namn åter skall erkännas i Ryssland, må vi då ej med glädje bringa detta offer? När han är hos er, när han är er man, skall man säga: Nå, ja, hon älskar honom så mycket, som han är värd för henne. Man skall förklara, att ni inte har alla de kartor, som ni önskar att sälja till engelska regeringen, och att Paul skall rita dem åt er. Så skall ni i framtiden göra narr af honom och finna en annan artillerioffficer och ett annat Kronst dt. Det är hvad man skall säga.

Marian smålog genom tårar.

— Stackars Paul, sade hon, om han skulle lefva af att rita kartor öfver Kronstadt, så finge vi svälta.

Tolma såg skarpt på henne.

— Anser ni inte, att han är begåfvad?

— Jo, visserligen är Paul begåfvad, men inte i den riktningen. Han skulle skratta, om han hörde det. Jag tror inte att han sofver om nätterna, bara för att han är rädd för att jag skall berätta något om hvad jag vet. Han for lät med mig, för att vara alldeles viss på att det minne, som han säger är min förbannelse, inte skall göra Kronstadt någon skada. Han var rädd för att jag skulle rita kartorna.

— Kartorna? Men ni har ju inga kartor, de brändes ju allesammans upp, det skref han till mig.

— Och det var sannt. Men minnet kan inte brännas upp. Jag kunde i detta ögonblick teckna Kronstadt, om det så skulle vara, och anbringa hvarje fort och hvarje kanon riktigt. Om jag inte älskade Paul, så skulle mina ritningar göra mig till en rik kvinna.

Tolma satt alldeles stilla. Han öfvervägde hastigt hundrade möjligheter. Denna unga flicka hade fullständigt afväpnat honom. Om det var sannt som hon sade, så hade hon gjort sina fiender i London alldeles vapenlösa.

— Det kan ju vara, att ni har rätt, sade han med artigaste möjliga antydan om tvifvel, det kan ju så vara, mitt barn. Men hvem tror på en sådan historia?

— Jag ber inte någon om att tro den. Hvarför skulle jag det? Hvad har jag att vinna?

Hon drog sig tillbaka från honom, reste sig och gick bort till fönstret. Morgonsolen sken på hennes bleka kinder och kastade guldtrådar i hennes hår, som blifvit litet oordnadt. Nu var det inte längre ett barn, som Tolma såg. Det var en självmedveten, stolt och vacker kvinna, som svarade honom.

— Hvad har jag att vinna?

Hon återupprepade denna fråga i litet hånfull ton. Hon glömde inte att hon var i England. Hennes fosterlands starka arm var mellan henne och Ryssland.

Mannen var för sin del färdig med att spela med i ögonblickets skådespel.

— Mademoiselle, sade han, och reste sig med något besvär, samt intog en hotande hållning. Ni har en man att vinna.

— En man! Ack, furste, ni skämtar.

Kvinnan från Kronstadt talade, den kvinna som innan kärleken gjorde henne vek, hade velat träffa Ryssland i dess allra heligaste.

— Ni skämtar, furste, sade hon åter med en förnäm dams min, och hvad mera är, ni tror mig inte.

Tolma svarade henne med att slå i bordet med sin käpp.

— Mademoiselle, utbrast han, jag skämtar så föga, att om ni kan bevisa att det ni säger är sant, så skall jag göra er till Pauls hustru i morgon.

Nu var det hennes tur att förundrad spärra upp ögonen. Men han fortfor utan att göra något uppehåll.

— Förstår ni inte, att man har tagit honom från er, därför att man tror, att ni önskar lära känna hans hemligheter? Bevisa dem, att hemligheterna äro edra och icke hans, och man skall sätta himmel och jord i rörelse för att täppa till munnen på er. Ett barn kan ju förstå det. Ni är en fri kvinna i ert land. Hvem kan hindra er att tala, när ni vill? Men skall Paul Zassulies hustru förråda Ryssland. Den pojkens ögon se minsann bättre än våra nu. Det slutar med, att han narrar Bonzo ändå, och jag vill vara med och glädja mig åt det. Och det blir en rask kvinna, han får till hustru, mademoiselle. Ni skall inte säga emot mig; jag, Tolma, säger det, och jag har aldrig orätt. Ni skall vara min dotter. Ni skall bo hos mig i Paris, när ni har bevisat, att det, som ni sagt, är sant.

Det var endast därför att andan tröt honom, som det blef ett uppehåll i hans vältalighet. Marian lyssnade till honom, som hon skulle lyssnat till en som talat om underverk. Hon hade haft på läpparna att delgifva honom sitt löfte till Paul att bevara hemligheterna till sin död, men kärleken kom henne att tiga. Hon kunde ej krossa den bägare, som så oväntadt fördes till hennes läppar.

— Jag skall bevisa det, när och hvar ni vill, sade hon med värdighet Gif mig tid att skaffa bläck och penna, och jag skall bevisa det nu.

Tolma höjde handen.

— Inte här, sade han med en teatralisk åtbörd, men i afton i grefve Feodors hus. Min vagn skall hämta er. Var ej rädd för något. Ni har Tolmas ord.

Han linkade utför trappan och ropade högt på John. Marian stod som bedöfvad, men det var glädjen som edöfvade henne.

KAP. XXV.

Tolmas ord.

Det var på aftonen, och tre män väntade i den stora salen i grefve Talvis hus i South Audley gatan. Silfveruret på kaminhyllan hade just slagit nio och dess tickande var det enda ljud, som man kunde höra.

Af de tre, som väntade, var endast Tolma lugn. Han satt och slöade i en länstol och rökte intensivt ryska cigaretter, medan han smuttade på ett glas chartreuse.

Det låg ett vänligt småleende på hans ansikte, en mans småleende när han har spelat ut ett godt kort och väntar på att motståndarna skola bekänna. Han såg oupphörligen på Bonzo, den andre af de tre, som gick fram och tillbaka på den tjocka golfmattan, in och ut ur skuggan af det ljus, som föll under lampornas skärmar. Men Bonzo visste ej att fursten såg på honom. Han gick rastlös fram och tillbaka med händerna på ryggen. Han rökte inte ens. m han hade öga för något, så var det för ett ark hvitt papper, som låg på ett skrifbord i fönsternischen. Hans blick hvilade ofta på det, som om en osedd hand skulle göra ett under på det. Han var rädd för att det skulle visa sig linjer på papperet.

Den tredje herrn, grefve Feodor, satt på en soffa nära dörren. Han höll en rysk tidning i handen, men läste ej. Han såg ofta bort åt klockan. Han tycktes vänta på, att något skulle bryta tystnaden. När så klockan var fem minuter öfver nio, hörde man plötsligt en vagn utanför porten, och han reste sig med en suck af lättnad. I samma ögonblick stod Bonzo alldeles stilla, sägande belåtet:

— Aha, de komma således!

— Ni menar att hon kommer, sade Tolma.

— Jag väntar och ser, svarade Bonzo diplomatiskt. Jag väntar intet af en kvinna, min furste.

— Och dock skyller ni en kvinna allt min kära öfverste.

Bonzo började på nytt att gå fram och tillbaka, men plötsligt stannade han vid dörren. Där stod en betjänt för att anmäla en gäst.

— Mademoiselle Best, sade mannen högt.

Marian trädde in i rummet.

— Bravo, bravo! utbrast Tolma och sökte med stort besvär att komma på benen. Sade jag inte, att ni skulle komma mademoiselle, jag sade dem att ni inte var rädd.

— Hvarför skulle jag vara det, furst Tolma? sade hon med ett vackert leende. Är jag inte bland vänner?

Det var åter den gamla Marian, som talade, Marian från karnevalen, solstrålen i guvernörens hem.

— Jovisst är ni bland vänner, sade fursten, medan han förde hennes hand till sina läppar med sydländsk artighet. Ni har Tolmas ord.

— Och vissheten om att jag är i England, sade hon stolt och enkelt.

Bonzo log barskt.

— Mademoiselle föredrager den engelska polisen! utbrast han med iskall munterhet. Jo, säkert är hon bland vänner här.

Marian vände sina stora ögon mot honom och såg honom rakt i ansiktet.

— Min herre sade hon med en munterhet som länge hade varit henne främmande, ni har hjälpt mig till bättre förhållanden.

— Nå, sade Tolma, låt oss begagna tiden och må vi glömma hvad som händt.

— Ingen kvinna kan glömma öfverste Bonzo, svarade Marian skämtande och leende, åtminstone inte, när han har tryckt hennes hand.

Bonzos stora ansikte flammade af ilska; medan han sökte efter ett dräpande svar, gled grefve Feodor ut ur skuggan.

— Herr öfverste, sade han, ni glömmer det ärende för hvars skull mademoiselle Best varit så vänlig att komma hit i afton. Är det ej på tiden nu?

— Jo, naturligtvis, utbrast Tolma, låt oss börja. Hvad vänta vi på? Jag är säker på att mademoiselle är redo.

Med spända blickar såg Marian från den ene till den andre. Så upptäckte hon bordet, där det blanka papperet låg.

— Ja, jag är redo, sade hon, fast hennes hjärta våldsamt började slå, om ni vill säga mig hvad ni önskar jag skall göra.

Bonzo gick bort till bordet och ställde det i ordning.

— Mademoiselle, sade han, vi ha varit så länge borta från Ryssland, att vi glömt vårt eget land. Man har sagt oss, att ni har bättre minne. Om ni ville teckna en liten karta på detta papper, så är det möjligt, att ni sedan ej har orsak att beklaga den olägenhet, vi nu göra er. Det skulle vara en karta öfver fort Konstantin, fröken.

Han gaf akt på henne, medan han talade. Hon drog af sig handskarna med darrande fingrar. Det var den mest spännande stunden i hela hennes lif. Om hon nu hade glömt det! Om minnet nu svek henne! Det var för Pauls skull, sade hon sig åter och åter. Ljuset dansade för hennes ögon, och hon kunde knappt se de tre herrarne; det var som om rummet endast var befolkadt med skuggor. Det hvita papperet tycktes henne förstoras, tills det blef en väldig rulle, på hvilken hennes dom eller hennes lycka skulle skrifvas. — Åh Gud! bad hon i sitt hjärta, hjälp mig, hör mig!

— En karta öfver fort Konstantin! Det är lätt, herr öfverste! Hon gick darrande bort till bordet och slog sig ned vid det. Det gick minuter, och hon kunde ej fatta pennan. Slutligen satte Tolma den i hennes hand.

— Mod, hviskade han, det gäller hans frihet och hans lif, han är fånge i detta hus!

Hon tog pennan. Hennes hand darrade ej längre. Hon tecknade raskt fortets område. Pennans raspande på papperet och klockans tickande voro de enda ljud, som hördes i den stora salen. De, som iakttogo henne, andades endast med svårighet, och Bonzos gestalt i skuggan var som en bronsstaty.

En kvart hade gått. Kvinnan hade glömt hvar hon var. Hon tecknade med en utbildad teknarinnas raskhet. Hon lefde åter i den mäktiga fästningens slugga. Kronstadt steg upp ur hafvets hvita vågor. Hon tecknade linje efter linje. Hon gick ensam inne i hemligheternas lönkammare. Den lefvande döden trädde i hennes närhet, men kunde ej röra henne.

— Här är kartan! sade hon.

De tre stodo nu vid hennes stol och Bonzo höll papperet i handen. Han lade det bredvid en annan karta och jämförde dem. På tio minuter gick ej ett ord öfver hans läppar.

Så rätade han upp sig och afgaf sin dom.

— Mademoiselle, sade han, det är få personer i Ryssland, som kunna teckna en bättre karta än denna.

Hon svarade hvarken honom eller de andra, medan de uttalade sig om hennes arbetes förträfflighet. Hon frågade sig i stället snarare själf, om de ej hade narrat henne och fått henne till detta hus för att anklaga henne och medan hon stod där tviflande och full af fruktan för, hon visste ej hvad, öppnades en flygeldörr af en tjänare och hon såg ett litet rum, ordnadt som kapell och vid altaret stod en gammal präst.

KAP. XXVI.

Den andra dagens afton.

Paul hörde en klocka slå åtta och tänkte på att han hade varit nästan tretti timmar i Talvis hus. Han tyckte det var som om ett århundrade förgått sedan han kysst Marians ljufva läppar och sagt henne att han strax skulle komma tillbaka. Han var säker på att han aldrig mera skulle se hennes ansikte, att han skulle lefva lifvet ensam i vanära och landsflykt. Den lampa, som man hade satt in i hans rum, plågade hans ögon med sitt skarpa ljus. Hon önskade att det skulle vara mörkt, så att han kunde vänja sig vid en evig fängenskap. Han trodde ej att någon makt på jorden kunde befria honom ur hans landsmäns obarmhärtiga händer, han hade blifvit förrådd och slagen till jorden. De skulle sända honom till S:t Peters- och S:t Paulsfästningen. Den kvinna, som han älskade att kalla sin lilla hustru, skulle söka efter honom och söka förgäfves. Han tordes ej ställa den frågan till sig själf, hur hon ensam skulle trotsa världen. Så länge han lefde skulle han anklaga sig själf. Denna obesvarade fråga skulle bli straffet för hans dårskap.

Det rum, i hvilket han blifvit innestängd, var ett af husets vindsrum. Det fanns ett fönster på taket, som var högt öfver de andra taken, men detta fönster var spärradt med järngaller. Han insåg att Talvi hade förutsett nödvändigheten af detta, då han afsände telegrammet. De hade beslutat att bortföra spionen från England, hvad det än skulle kosta. Vänskap var intet för en ryss, som trodde att han tjänade sitt land. Till och med om Marian gick till sina engelska vänner och berättade dem historien, tviflade han på att dessa vänner kunde hjälpa honom. Man skulle komma med falska beskyllningar och en regering, som formådde genomföra sina önskningar, skulle begära, att han blefve utlämnad. De skulle brännmärka honom som en förbrytare och föra honom tillbaka till Nevafästningens obeskrifliga fasor. Och Marian — han knöt händerna, när han tänkte på henne; hon stod vid fönstret och väntade på honom; han såg henne i tankarna — det bleka ansiktet — de stora, tankfulla ögonen, de lifliga, flickaktiga rörelserna, som han hade tyckt om, det gulbruna håret; han hörde hennes betagande stämma. Han skulle aldrig höra den mera! Den var blott ett minne för honom i den förestående evigheten. Pilgrimsvägen låg nu framför honom, men den hand, som han hade hållit i sin, skulle aldrig mera vidröra hans.

Det fanns några få möbler i rummet, en korgstol, en bokhylla, ett mahognybord och en tältsäng. Han hade varit där endast en kort stund, när den ryske tjänaren kom med en lampa. Han talade ej till mannen och utfrågade honom ej, ty han visste mycket väl, hur föga det skulle hjälpa honom. Husets gafvel var mörk och olycksbådande. Han rörde sig bland andeliknande skuggor, de hade också beröfvat honom dagen. Det var så tyst, att han kunde höra en klockas slag i rummet inunder. Intet ljud trängde upp från gatan. Stadens larm var som väldiga vattens brus i fjärran.

Denna Hustru och Moder

Önskar meddela Er FRITT

Hur Hon Hejdade Sin Mans Dryckenskap

Skrif för all del till Henne och Hör efter hur Hon gjorde det.

I öfver 20 år var James Anderson 57 Ridge Ave., Hillburn, N. Y., en mycket svår drinkare. Hans fall syntes vara hopplöst; men för 10 år sedan gaf hans hustru honom i deras eget lilla hem ett enkelt medel, som till hennes stora glädje helt och hållet hejdade hans dryckenskap.

För att öfvertyga sig om att medlet verkligen var orsaken till detta lyckliga resultat, försökte hon det på sin bror och flere af sina grannar. Det var framgångsrikt i hvartenda fall. Ingen af dem har sedan dess smakat en droppe berusande drycker.

Nu önskar hon att hvar och en, som har dryckenskap i sitt hem, skall försöka detta enkla medel, emedan hon är öfvertygad om, att det skall åstadkomma samma goda resultat för andra, som det har gjort för henne. Medlet kan gifvas hemligt, om så önskas; och hon är villig att utan någon ersättning meddela Er hvad för ett medel det är. Ni behöfver endast skrifva ett bref till henne och fråga henne, hur hon botade sin man för dryckenskap, och hon svarar med omgående post i ett försegladt kuvert. Sänd inga pängar till henne; ty hon har ingenting att sälja. Sänd blott ett bref i all förtrolighet till Mrs. Margaret Anderson under ofvanstående adress. Se till att Ni skrifver Ert namn och fullständig adress tydligt. Hon kommer att svara Er på svenska.

(Vi rada vaporligt hvar och en bland vara läsare, som önskar att bota en nära anhörig för dryckenskap, att skrifva till denna dam idag. Ämnet erbjudande är oförbindligt emellan.)

Män! Rådfråga Dr. Leigh Co.,

den gamla pålitliga svenska läkareanstalten för skicklig och samvetsgrann läkarehjälp, och experimentera icke med patentmedicin er, profbehandlingar eller elektriska bälten. Dr. Leigh har gjort privata, nervösa och kroniska sjukdomar till specialitet och har under sin 20-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar, af hvilka många kroniska fall af andra läkare förklarats hopplösa.

Unga Män! Förlora aldrig hoppet om att återvinna Er förlorade hälsa och mannakraft, ty vi kunna bota Eder. Sjukdomar i systemet, förorsakade genom ungdomligt oförstånd och synder, såsom nervositet, hjärtklappning, smärter i ryggen, förlust af lifskraft, matthet, hufvudvärk, sömnlöshet, dålig matsmältning och liknande lidanden botas fort och billigt i djupaste hemlighet genom de nyaste och mest pålitliga metoder.

Njur- och blåssjukdomar, blod- och hudsjukdomar, bröst- och magåkommor, nervös svaghet, striktur, åderbråck, snart segåt alla sjukdomar hos män, behandlas och botas enligt saabba, säkra och vetenskapliga metoder. Ni kan lita på ärlig behandling samt de bästa medicin er och behandlingssätt, och vårt arvode är så rimliga, att alla kunna draga nytta af vår hjälp. Absolut tystlåtenhet garanteras.

Dr. L. K. Leigh. Rådfrågning. personligen, genom bref eller frågelista, är alldeles kostnadsfritt.

Värdefull Rådgifvare Fritt

"GODA RÅD," den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män, ungdomssynder och deras följder samt lifvets hemligheter och äktenskapet etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte frågelista, sändes alldeles gratis och portofritt i försegladt omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No, State Street, B 14, Chicago, Ill.

JUL I SKANDINAVIEN!

ATTRAKTIVA EXKURSIONER

WHITE STAR—DOMINION LINE.		WHITE STAR LINE.	
Från Montreal:		"OLYMPIC" (46,000 tons)	Nov. 15
"TEUTONIC"	Nov. 15	"	Dec. 13
"LAURENTIC"	Nov. 22	"BALTIC"	Nov. 20
Från Portland:		"CELTIC"	Nov 27
"CANADA"	Nov. 29	"MAJESTIC"	Nov. 26
"MEGANTIC"	Dec. 6	"OCEANIC"	Dec. 5th
"TEUTONIC"	Dec. 13	"CYMRIC"	Dec. 4
Från Halifax.		"NEW WORK"	Dec. 13
Nov. 30, Dec. 6, December 14th.			

"LAURENTIC" och "MEGANTIC" äro de största ångarna på Canada.

Beställ tidigt för att få goda rum. Gör förfrågningar hos Editor Norröna eller andra ångbåts- eller järnvägsagenter, eller hos:

W. M. McLEOD, general agent 333 Main Street, Winnipeg, Man.

Goda nyheter angående järnväg för svenska kolonien på Paisley Irrigation Projekt.

De många svenskar, som tagit upp Förenta Staternas regeringsland i den svenska kolonien på Paisley Irrigation project, skola med intresse höra om följande järnvägsnyheter, som nyligen publicerats i många Oregon-tidningar. Följande artikel förekom i Portland Oregonian d. 6 november:

Uppmätningarne redan fullbordade.

"Uppmätningarna för den föreslagna linjen söder om Bend har blifvit fullbordadt. Stigningen kommer att gå gradvis till en punkt omkring 50 mil söder om Bend, där den erhåller sin högsta höjd. Från denna punkt går den gradvis ned till Sacramento Valley, California. Maximum stigningen på hela linjen mellan Portland och San Francisco kommer icke att öfverstiga 1 3-10 % öfver den väg, som erbjuder förbindelse med Nevada, California & Oregon Road, som nu är i Lakeview, Oregon (37 mil söder om Paisley). Mr. Mill från Hill Roads med ett sällskap framstående kapitalister från östern är nu i Oregon, och de hafva företagit en resa till Bend för att se öfver denna föreslagna utvidning."

Detta gifver löfte om en järnväg för Paisley i den närmaste framtiden. American Soda & Potash Company, den stora korporationen, som utgifvit öfver $150,000 de senaste månaderna för att förbättra de värdefulla kemiska salterna i Summer Lake Valley, vänta järnvägen mycket snart för att skola bli istånd att skeppa de 200,000 ton af produkter, som de nu hafva färdiga för skeppning.

Den tiden är nu icke långt borta, då alla settlare på detta projekt komma att erhålla stora förtjänster på de små insättningar, de gjort för vattenrätt i Paisley Irrigation Project. Den minut, denna järnväg kommer till Paisley, kommer detta land att säljas för priser från $200 till $500 per acre. Om detta land och vattenrätt ägdes och såldes af en real estate firma skulle det nu säljas för dessa priser.

I Summer Lake Valley växer den finaste alfalfa. Med bevattning erhålla farmarna underbara resultat. Följande är ett exempell på hvad ni kan göra och hvad som nu göras i Summer Lake Valley. För dem, som tagit eller vilja taga ett 40 acres land af det mest utvalda alfalfaland på detta projekt, kostar vattenrätten $40 per acre eller $1600; röjning, plöjning och plantering af alfalfa kostar $240. Ni har nu gjort en totalinsättning på $1840. Alfalfa, som en gång planterats, behöfver icke planteras om. Alfalfa gifver icke mindre än 5 och så mycket som 8 ton alfalfa på en acre. Det lokala marknadspriset på alfalfa hö är $9.00 per ton, och efterfrågan är obegränsad, då det finnes 200,000 kreatur i Summer Lake Valley att föda. Edra 40 acres komma att producera icke mindre än 200 ton, som säljas för $1800. Denna summa representerar 10% ränta på en $18,000 insättning. Med andra ord, det land, som ni erhåller från regeringen för endast kostnaden af vattenrätt skall betala för sig själf från det andra årets skörd af alfalfa. Det borde sedan lätt säljas för icke mindre än $10,000. Med andra ord, ni måste göra en förtjänst på landet af nära $8,000; och det är möjligt att göra detta inom två år, ehuru ni icke gör mer en två afbetalningar på vattenrätten. Ni kan erhålla ännu större förtjänst från eder alfalfa genom att gifva det till svin eller nötkreatur och mjölkkor. I detta fall gifver alfalfa från $20.00 til $25.00 per ton, och medan ni odlar alfalfa och andra skördar, odlar ni äfven en trädgård, som blir värd från $500 till $1000 per acre, då den gifver som mest.

VI ÖNSKA FEMTIO MER FAMILJER ATT FÖRENA SIG MED VÅR KOLONI. TIDEN ATT ERHÅLLA LAND ÄR JUST INNAN JÄRNVÄGEN KOMMER IN. NU ÄR TIDEN.

Glöm icke, att landet är fritt och regeringens pris för ständig vattenrätt är endast $23 till $64 per acre på lätta afbetalningar — $50 kontant och månatliga afbetalningar. De, som använd t sin homesteadrätt, kunna äfven taga land i detta projekt.

Efterskrif idag fullständiga upplysningar till

C. F. PALMBORG eller
NORMAN O. ANDERSON

525 Yeon Building - - - - - Portland, Oregon.